

Fekszem a tó partján és várom, hogy felkavarodjon a víz.

Amikor felkavarodik, vagy későn ismerem fel, hogy ez az a felkavarodás, *amikor az Úr angyala* megjelenik, vagy kiderül, hogy mindegy is, mert nem tudok megmozdulni, soha nem érek oda.

Ebben élek 38 éve szinte minden nap. Beteg vagyok, amikor kijövök a sodromból, amikor másokat leírok, kirekesztek, lenézek, amikor az igazságot arra használom, hogy másokat elnyomhassak, vagy csak arra, hogy az akaratomat érvényesíteni tudjam. Amikor megsértődöm, kiabálok, vagy simán csak végtelen örömtelenségben és tehetetlenségben érzem magam. Ez történik, amikor politizálok, és ismeretlen emberekre ellenségeimként tekintek, amikor moralizálok, és azt gondolom, hogy valami vagy valaki erkölcstelen.

Utólag ilyenkor látom magamat a legbetegebbnek és a legmagányosabbnak is. A lehetőségem meglenne a gyógyulásra. Arra, hogy mindent másképp csináljak: hogy elfogadjam, hogy nem kontrollálható minden, hogy lehetőséget lássak má-sokban, ne pedig ellenséget, hogy gazdagabb legyen bennem a ráhagyatkozás.

De nehéz betegen „odaérni”. Ráadásul pont akkor, amikor felkavarodik a víz.

Ekkor váratlanul odalép hozzám egy ismeretlen, és megkérdezi, hogy meg akarok-e gyógyulni. Nem vasárnap, hanem mondjuk szombaton. Nem akkor, amikor az egyház előírja, hanem amikor meglátjuk egymást.

Válaszolni alig tudok, de felkelek, az ágyamat összecsomagolom, és abban reménykedem, hogy egyszer én is őszintén elmondhatom, hogy ha *„Isten mindmáig munkálkodik, akkor én is munkálkodom”*.

Köllőd Márton, Budapest